

Tekst: INGRID SPELT

Foto's: ANP/PETER HILZ

Welk moment veranderde het leven van oud-minister van Justitie Winnie Sorgdrager? Haar werk als officier van justitie veranderde haar blik op de samenleving.

OVER WINNIE SORGDRAGER

Winnie Sorgdrager (1948, Den Haag) was van 1994 tot 1998 minister van Justitie in het kabinet Kok. Ervoor werkte ze als officier van justitie bij de rechtbank van Almelo. Daarna als advocaat-generaal en procureur-generaal bij het gerechtshof in Arnhem en Den Haag. Na haar politieke carrière schreef ze meerdere boeken. Haar nieuwste 'Zuurstof van de samenleving', over de relatie van de Nederlandse overheid met cultuur, komt begin september uit.

Winnie Sorgdrager

'IK STAPTE IN EEN WERELD DIE IK HÉLEMAAL NIET KENDE'

Tot mijn 31ste had ik een vrij beschermd leven: ik studeerde, kreeg een baan bij de Universiteit Twente en trouwde. Ik verlangde naar een carrièreswitch, werd officier van justitie en hield me bezig met jeugdrecht. Opeens stapte ik in een wereld die ik hélemaal niet kende en zag ik wat kansarm, armoede en erfelijke werkloosheid betekenen. Daardoor ben ik anders in het leven gaan staan. Ik groeide op in een veilige omgeving in de sobere jaren 50, maar kwam niks tekort. Ik tik misschien niet alle vinkjes van Joris Luyendijk aan, maar kom wel dicht in de buurt. Mijn vader was jurist en vond het heel gewoon dat zijn kinderen gingen studeren. "Je studie is je levensverzekering", zei hij altijd. In die tijd werd het normaler dat meisjes na de middelbare school voor een studie kozen. Het was alleen nog niet gewoon dat je na je studie ging werken. Als studentes lasen we 'De vrouw als eunuch' van Germaine Greer, een gemancipeerd boek. Dus voor mij was het volstrekt logisch dat ik wél zou werken, ook na mijn huwelijk. Ik ben in de voetsporen van mijn vader en opa getreden, hoewel ik juist geen jurist wilde worden als

Dertiger Winnie Sorgdrager als officier van justitie in Almelo

tiener. Aanvankelijk studeerde ik medicijnen, maar die studie lag mij toch niet. Mijn werk als officier van justitie vond ik soms shocking, maar tegelijk boeiend. Je hebt ontzettend geluk als je aan de goede kant van de streep bent geboren. Destijds werkte ik in Almelo, een arme streek waar jongeren weinig mogelijkheden hadden. De criminaliteit waarin ze soms terechtwamen, was anders van karakter dan nu: veel minder gewelddadig en nog weinig drugs. Jongeren kregen een boete, berisping of gingen naar de tuchtschool.

Dat laatste vond ik niet zinvol en ik introduceerde de taakstraf, die er al experimenteel was voor volwassenen, ook voor minderjarigen. Van de tuchtschool werden ze ook niet beter. Ik ben nooit geweest van het keihard straffen. Probeer jongeren op het goede pad te houden en kijk naar wat een kind wél kan. Dat wordt té weinig gedaan. Ik vond het indrukwekkend dat ik als begin dertiger positieve invloed kon uitoefenen op het leven van jongeren die ontspoord dreigden te raken. Het helpt als je begrip toont voor de omstandigheden van anderen, je medemens stimuleert en niet te snel veroordeelt.